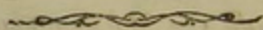

ծաղկաւորի. և բարեպաշտօն Պօղոս է-
ֆէնտի Արարապետեանի որդեգիրն է,
ազգաւ Աթալիպացի, որ թէպէտ և
շատ տարի չէ գարտն ընդունուիլը,
սակացն խիստ մեծ յոյսեր կուտայ
ուսմանց մ. ջ զարգանալու. և որդէն
համեստ և հեզ բնաւորութեամբը
սիրելի եղած է իւր դատաւարակաց-
անշուշտ օր մի մեծ պատիւ պիտի
ընէ նաեւ իւր Աթապատիւ հայրա-
դրին, որ իւր զարգացմանը համար
ամենեւին բան մի չնայեր:

Պարտք կը համարիմ՝ արդէն ծա-
նուցանելու՝ որ սոյն հեղինակութիւն
ները սրբազրուած չեն իրենց դա-
սատուններէն, բայց ՚ի բանի մի աննշ-
շան տառասխալներէ:

ԽՈՅՈՒՄՆ ՄԱՀՈՒ

«Չիք ստոյգ բան զմահ, և չիք
անստոյգ բան զօր և զժամանակ մա-
հուն, որում այր խոհեմ ոչ է ան-
ծանօթ, զի քաջ գիտէ՝ թէ ամենայն
վայրկեան է ժամանակ մահու իւրոյն:

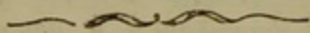
Այլ՝ որ զմոռւածէ յամենայն
ժամ թէ զինչ էր, զինչ եղեւ, եւ
զինչ լինելոց է, ոչ երբէք մեղանչէ,
ըստ բանի իմաստնայն թէ՝ «Յիշեալ
զվախճանքս, և ոչ մեղիցես յաւի-
տեանդ. կամ՝ «Յիշեալ զօր մահու
և զդատաստանինդ: Բանզի զինչ է
մարդ, և զինչ կեանք նորա ՚ի մէջ
անցաւոր և վշտալից աշխարհիս այ-
սորիկ, ոչ ապարէն հող եմք մեք և
մոխիր, և կեանք մեր անցանէ իբրեւ
զհետս ամպոց, և թառամի վաղիւ-
ղակի որպէս ծաղիկ վայրի: Օր տե-
սեալ հոգւոյ ակամբ Աստուածահայր
մարգարէն Գաւիթ, ազաղակէր ա-

սելով: «Արպէս ծաղիկ վայրի այնպէս
ծաղիկի, չնչէ ՚ի նմա հողմ, և ոչ է,
և ոչ եւս երեւի տեղի նորադ: Իսկ
արդ՝ եթէ սկիզբն մեր ՚ի հողայ է, և
կեանքն մեր վաղաթառամ և լի զա-
նաղան վշտօր, և մահ մեր տորածամ
և ելք մեր չարաչար, սպա ուրեմն
զիսորդ ոչ խոհայցեմք զօր մահուն և
զդատաստանին. և զիսորդ ապակա-
նելի և չարաշուք մարմնոյս և եթ
կոյցեմք ՚ի ծառայութեան. ոչ ապա-
քէն բնութիւնն իսկ կշտամբեալ
յանդիմանէ գմեղ, եթէ ստեղծաք
մերկ, եւ եթէ ՚ի դրախտին եղաք
մերկ, և եթէ ՚ի դրախտէն արտաքս
եկաք մերկ, և եթէ անդրէն յերկիր
մերկանդամ երթալոց եմք, որպէս ա-
սէ մեղուարանն մեր սուրբն Աղի-
չէ: Ապա ո՞վ հետեւողք Բրիտտոսի,
մի մարմնոյ տկար և ազօտ ակամբ հայե-
ցեալ զերեւելիս և եթ նկատեսցուք,
որպէս առնեն հեթանոսք, այլ հո-
գւոյ ակամբ հայեցեալ տեսցուք զի-
մանախն, և զհետ յիցուք փութով
անանց կենացն, որ արդարոց՝ այսինքն
զանցաւոր զխորուսիկ պատրանս աշ-
խարհիս արհամարհողաց միայն է
պատրաստեալ: Բանզի նորա ոչ պառ-
բեցան ՚ի վաղանցուկ և յառժամեայ
զուարճանաց կենցաղոյս, այլ գիտա-
ցեալ եթէ ինքեանք ոչ են յաշխարհէ
տառի, որպէս ասաց Տէրն թէ՝ «Առ-
պէս ես չեմ յաշխարհէս, նոյնպէս և
նորա չեն յաշխարհէսդ, այլ օտար և
սրանդուխտք են յանցաւոր երկրիս.
ուստի արհամարհեցին զկարիս կեն-
ցաղոյս, և հողւոյ ակամբ հայեցեալ
տեսին զանանց և զառանց վշտաց եր-
կիրն՝ ուր կան և թաղաւորեն միշտ
ճշմարտութիւն, սէր և միութիւն:
Արհամարհեցին եւ զկենցաղս զայն՝
ուր կան և թաղաւորեն խեռ, ատե-
լու թիւն և նախանձ, և թողեալ զամ՝

գէտ եղեն իմանալոյն : Վանդի քաջ
գիտացին՝ զի եթէ զկենցաղս սիրէին,
ոչ կարէին սիրել և զհանգերձեալն,
և զհայր հանդերձելոյն . քանզի քաջ
ի միտ առին զասացեալն ՚ի Տեառնէ
եթէ՝ « Եւ կարէք երկուց տերանց
ծառայել, Ետուծոյ և մամոնայի » :
Եւ քաջ մեք ծանկցուք զկոչումս սուրբ
յոր կոչեցաք ՚ի Տեառնէ, և թողեալ
զստիս՝ զհետ լիցուք հանդերձելոյն,
և խոկացուք հանասլաղ զօր մահուն
և զգատաստանին, զի մի՛ եկեալ Տէրն
յանկարծակի գտանիցէ զմեզ ՚ի քուն,
ընդ մէջ հատանիցէ, և զբաժինս մեր
ընդ անհաւատս դիցէ . զի ինքն ասաց
ամենայն հաւատացելոյ թէ՝ « Եւ
թաւն կացէք զի ոչ գիտէք զժամ և
զժամանակ, թէ երբ գայցէ Որդի
մարդոյ » . և թէ՝ « Եւրանի ծառայիցն
այնոցիկ՝ զորս եկեալ Տէրն գտանիցէ
արթունս և սրտաբառս . ամէն ամէն
ասեմ՝ ձեզ, զի գօտի ընդ մէջ ածցէ
և բազմեցուսցէ զնոսա, և անցեալ
պաշտեցէ զնոսա » :

ԳԻՐԻԷԼ

Պօղոս Կարապետեանց :

« Լաւ է մարդոյ բնաւ չծնանիլ,
քան կեալ յանցաւորութեամբ » :

ՀՈՄԵՐՈՍ

Եւ մենայն գոյութիւն որք ընդ տիւ
եղերս՝ բանականի և զգայականի բե-
րեն յանձինս զյաակութիւն, որք ըս-
տեղծեալ են ՚ի փառս Ետուծոյ, զի
Ետուած փառաւորի և փառաւո-
րեալ է միայն յարարածս իւր : Որպէս
ամենայն գոյութիւնք, նոյնպէս և
մարդն՝ ՚ի մէջ ամենայն արարածոց
գերագոյն հանգիստանայ գեղապանծ
վայելքութեամբ և իմացական ձրիւքն,

պարտի զամենայն զգուշութիւն յան-
ձին ունել ոչ անցանել զպատուիրա-
նաւն և զօրինօք զորս եդ արարիչն
բնութեան, և փառաւորել զՏէր ՚ի
գործս բարիս որոյ վասն և ծնեալ խկ
է . ահա զայս պարտաւորութիւն
նոյն ինքն բանականութիւնն դնէ ՚ի
վերայ նորա : Եւ թէ չգիտիցէ նա զվախ-
ճանական նպատակն որ վասն ծը-
նեալ է, ոչ գործէ զարժանին բնու-
թեան իւրոյ, այլ թերադուր բնու-
թեան և եթ հետեւի և ծառայէ նմա,
և հեռացել հեռանայ յիսկական յատ-
կութենէ մարդկութեան և ՚ի վախ-
ճանէն իւրմէ և յանցաւոր գտանի,
աստ ահա ՚ի յանգ ելանէ բարոյա-
կանն Հոմերի թէ՝ « Լաւ է մարդոյ բը-
նաւ խկ չծնանել, քան կեալ յանցա-
ւորութեամբ » : Օ ի մարդ յանցուց-
եալ ոչ միայն անձին բերէ զազէտս ան-
թիւս, այլ և զայլս անկարգ վարու-
քին դայթակղեցուցանէ և լինի ա-
ռիթ կորստեան նմանոյն . և կամ
եթէ չար ինչ արարեալ է, երկուցեալ
ի կորստենէ պատուոյն՝ ջանայ արստա-
ւորել և զայլս վայրապար, որով լինի
և մարդասպան : Հարցցուք ուրեմն,
եթէ ոք անձինն անարժան և յան-
ցաւոր գնացիւք և զայլս գայթակ-
ղեցուցանէ, քանի՞ կրկնապատիկ պատ-
ժոյ չիցէ արժանի . այո՛, եւ ես ա-
սեմ՝ ըստ Հոմերի թէ, լաւ է այն
պիւսն չծնանել, քան ծնանելով
անչքացուցանել զփառս բնութեան
իւրոյ . ահա վասն այսպիսեաց ասէ
Վրիստոս . « Եւ եր նմա եթէ չէր խկ
ծնեալ » : Եւ Ետուած ինքնին ստրջա-
ցաւ վասն ստեղծանելոյն զմարդ . ուս-
տի զայնոցիկ որք առ Նոյնն՝ ասէ .
« մի մնացէ հօգի իմ ՚ի մարդիկդ այդ՝
վասն լինելոյ դոցա մարմին » : Վանդի
մարմնով միայն էին և չիջեալ էր լոյսբա
նականութեաւ առ նոսա, և մեռեալ հոգ-